

Stop drabene, start genopbygningen: Den palæstinensiske ambassadør i Danmark H.E. Prof. Dr. Hassassian inkl. udskriftet af talen og diskussionen

10. maj 2024. 52 minutters indhold (resten er tomt).

Del 2 fra Schiller Instituttets seminar i Danmark:

Stop drabene og begynd at genopbygge Gaza og regionen med Oase-planen:

LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling.

H.E. Prof. Dr. Manuel Hassassian er Den Palæstinensiske Myndigheds ambassadør i Danmark.

Tidligere ambassadør i Storbritannien og Ungarn. Kandidatgrad i internationale relationer fra University of Toledo, Ohio, og ph.d. i statskundskab fra University of Cincinnati. Var Executive Vice President for Bethlehem University på Vestbredden og professor ved University of Maryland, hvor han udviklede et kursus i konfliktløsning mellem Israel og Palæstina. Han var PLO's chefrådgiver i spørgsmålet om Jerusalems status.

Ambassadøren holdt en meget polemisk tale om det palæstinensiske folks igangværende tragedie, konfliktens historie, og hvad der er nødvendigt for at stoppe folkemordet. Ambassadøren opfordrede de 12 lande, der var repræsenteret på seminaret, og det internationale samfund til at handle for at stoppe drabene og anerkende et suverænt Palæstina. Han

understregede behovet for en politisk løsning baseret på palæstinensisk suverænitet, støttet af økonomisk udvikling. Oase-planen (oprindeligt foreslået af Lyndon LaRouche i 1975) vil være en vigtig katalysator for økonomisk udvikling, fastslog han.

Tolv ambassader fra Sydvestasien og Nordafrika, nationer andre steder i Asien og Afrika og fra Vesteuropa deltog i seminaret, foruden medlemmer og venner af Schiller Instituttet.

Stop drabene og begynd genopbygningen:

Dansk oversættelse af talen af H.E. Ambassadør Prof. Dr. Manuel Hassassians, Den Palæstinensiske Myndigheds ambassadør i Danmark, ved Schiller Instituttets konference i København, onsdag den 8. maj 2024

Det er en stor fornøjelse at mødes med jer her til morgen. Jeg takker Schiller Instituttet for at have inviteret mig til at tale om et emne, der i bedste fald er usikkert, om man så må sige. Vi takker Helga for hendes omfattende introduktion af Oase-planen, og hvordan den kan føre til stabilitet og til regional og global sikkerhed. Selvfølgelig fortsætter debatten med sådanne teorier, så længe de ikke er gennemført fuldt ud, men ideer bør altid udbredes for i sidste ende at finde en sandsynlig løsning på at skabe en mere sikker verden.

Vi husker, at vi bortset fra Den kolde Krig i 60'erne og 70'erne følte os mere sikre, og at verden var meget mere stabil, da vi havde udbredt polaritet i stedet for unipolaritet, men da Sovjetunionen brød sammen i 1988, blev vi vidne til en unipolær magt, hvis konsekvenser vi ser i dag med regionale krige, ustabilitet og det, jeg kalder ny imperialisme.

Nu har vi hørt så meget om regionale konflikter og om den palæstinensisk-israelske konflikt: Jeg kunne starte med at sige, at denne konflikt ikke startede den 7. oktober, og jeg vil ikke gå ind i en forklaring på, hvorfor den 7. oktober

fandt sted, men det er en naturlig reaktion for mennesker under 13-14 års belejring at handle på den måde, de har gjort.

Spørgsmålet er, om palæstinenserne blev angrebet den 8. oktober: Overalt blev palæstinenserne og deres ledere angrebet som terrorister, som om de ikke er mennesker, der har lidt under besættelse i de sidste 75 år. Men efterhånden som krigen udviklede sig, efterhånden som aggressionen mod vores folk i Gaza udviklede sig, begyndte den internationale samvittighed at vågne op for at se, om denne uforholdsmæssige reaktion på det, der skete den 7. oktober og i de sidste 75 år, kan retfærdiggøres eller ej? Det var det udfordrende spørgsmål, som blev stillet til det internationale samfund. Og vi begyndte dag for dag at opleve mere sympati og empati med det palæstinensiske folk, fordi de sociale medier og mediedækningen for første gang i historien har vist besættelsens grimme ansigt, og hvad besættelse kan gøre ved et folk i de sidste 75 år.

Det er så ironisk, og jeg betragter det som et modsætningsforhold, når man ser staten Israel, som hævder at være jødisk, lide et Holocaust, skabe et offer ud af ofre, og lade palæstinenserne betale prisen for det Vesteuropa gjorde mod jøderne, da de levede i deres samfund. Så palæstinenserne skal betale prisen. De er blevet fordrevet fra deres land, de er blevet dræbt, lemlæstet, og det, vi er vidne til i dag, er det rene folkemord. Etnisk udrensning, kollektiv afstraffelse og folkedrab er det bedste udtryk for det, vi i dag kalder en apartheidstat. Ingen kan benægte, at Israel i dag kaldes en apartheidstat, fordi det har kvalificeret sig til at få den betegnelse.

Det er en krig eller en konflikt, der har stået på i de sidste 75 år mellem to erkendelsesmæssige samfund. Det ene forsøger at redde sit land, det andet forsøger at tage landet. Så det, vi kalder Israel i dag, er en kolonial bosætterbevægelse, fordi det jødiske område startede i 20'erne og 30'erne under Storbritanniens sponsorat under det britiske

mandat i Palæstina, og vi har set omfattende optøjer mod briterne i Palæstina i 1920, 29 og 36 indtil krigen i 1948, hvor vi har set, at Storbritannien systematisk pressede på for at få jøder til at immigrere til Palæstina. Med andre ord tog det næsten 30 år at gennemføre Balfour-erklæringen fra 1917, som lovede jøderne et nationalt hjem. Da krigen brød ud i 1948, blev Israel betragtet og accepteret som uafhængigt og blev straks anerkendt af FN.

Udfordringen i dag er, at palæstinenserne er gået i gang med en besværlig, vil jeg sige, vej mod forsoning med Israel. Vi har accepteret Oslo-aftalen, vi har i 1988 accepteret at anerkende Israel, ikke kun i praksis, men også retligt, og vi har endda forsøgt at foregribe enhver form for afsluttende forhandlinger. Til gengæld har vi set, at Oslo-aftalen er blevet brugt af israelerne til at firedoble antallet af bosættere på den besatte Vestbred, både hvad angår demografi og geografi. Og vi har set, at Netanyahu, der kom til magten, havde som sit ultimative mål at ødelægge Oslo-aftalen. Og siden Oslo-aftalen blev indgået, sidder vi i dag fast mellem det historisk uundgåelige og det politisk umulige. Med en så højreorienteret og ekstrem regering i Israel er det umuligt at indlede nogen form for forhandlinger om fremtidig stabilitet og sikkerhed.

Nu har Israel i 210-211 dage systematisk bombet civile med angreb. Mellem i går og i dag er mere end 40 i Rafah allerede blevet gjort til martyrer. Vi har mere end 35.000 dræbte, 50% af dem er børn; vi har mindst 10.000 under murbrokkerne, mere end 147 læger er blevet dræbt, 52 hospitaler er blevet totalt ødelagt; der er ikke noget brændstof til at drive de resterende to eller tre hospitaler. Nu, hvor Rafah-grænseovergangen er kontrolleret, kommer der ikke noget brændstof ind i Gaza, og 70 % af infrastrukturen i Gaza er totalt ødelagt.

Så hvad skal vi kalde denne krig? Er det en forsvarskrig? Forsvarer Israel sig selv, eller er det en decimeringskrig mod

et folk, hvis eneste skyld er deres stræben efter uafhængighed og frihed?

Nogle gange virker det så ironisk, når jeg siger til europæiske eller amerikanske embedsmænd, som jeg har gjort så mange gange i min karriere som diplomat, at de bliver ved med at bombardere os med deres retorik om en to-statsløsning, og jeg begynder at grine, når jeg hører denne sætning "to-statsløsning". Ødelæggelsen af Palæstina er næsten i hus, og de taler stadig om en "to-statsløsning". OKAY! Hvis I tror på en to-statsløsning, hvorfor bruger I så vetoretten i FN, når næsten 140 lande har anerkendt staten Palæstina, og I bruger vetoretten, mens hele Europa følger den amerikanske beslutning. Så hvor er balancen, når man taler om en "to-statsløsning"?

Hvad beder palæstinenserne om i dag? De beder om det samme menneskelige princip om selvbestemmelse. Hvorfor har hele verden ret til at praktisere selvbestemmelse, som det blev vedtaget i Woodrow Wilsons 16. artikel, mens det ikke er vigtigt, når det drejer sig om Palæstina? Er vi børn af en laverestående Gud, som ikke kan accepteres i det internationale samfund som en uafhængig nationalstat?

Da det zionistiske projekt startede i Palæstina, var vi langt fremme regionalt: Vi havde en havn, vi havde en lufthavn, vi havde en økonomi, vi havde et landbrug. Det var ikke, som Golda Meir sagde, at ørkenen blomstrede, da zionisterne kom til Palæstina. Det er en historisk fejlslutning. Det er ikke sandt, og vi har al den historiske dokumentation, der beviser det modsatte.

Så denne beskyttede konflikt, der har stået på i så mange år nu, har ikke rystet hele verdenssamfundets samvittighed. Det er som at behandle det som en regional konflikt, som en konflikt mellem to mennesker, som om de kæmper om det samme land. Palæstinenserne bestrider ikke landet: Det er vores land! Zionisterne er indtrængende. De kom for at kontrollere

vores land. Så det er ikke et land, der er i konflikt. Det er ikke en konflikt mellem to mennesker om et land, der ejes af begge. Israel er en indtrængen. Det zionistiske projekt blev støttet af det internationale samfund, og derfor bør det internationale samfund påtage sig ansvaret for at vende udviklingen.

Jeg kan blive ved med at tale om denne grimme besættelsespraksis i timevis. Men alt, hvad jeg vil sige, er dybest set følgende: Hvordan får vi sat en stopper for denne konflikt? Og hvem er de vigtigste aktører i forsøget på at gennemtvinge en løsning på denne konflikt? Det er så frustrerende, at USA, som hævder at have stået i spidsen for fredsprocessen i de sidste 30 år, har vist sig at være en sørgelig fiasko, fordi de ikke praktiserede konfliktløsning, men krisestyring. Og i dag har amerikanerne vist sig at være en sørgelig fiasko som tredjepart, som en ærlig fredsmægler, af den simple grund, at de uretfærdigt har støttet den øverste part, Israel, frem for den nederste part, Palæstina!

Så vi har ikke tillid til amerikanerne. Jeg har ondt af det amerikanske folk, som har et så svagt lederskab i USA, der har en nærsynet vision om, hvordan man skaber sikkerhed og global sikkerhed og fred i verden. En præsident, der taler om at tillade humanitær adgang, er den samme præsident, som sender tusindvis af bomber for at dræbe uskyldige børn og palæstinensere i Gaza!

Hvordan kan vi acceptere senile kommentarer fra en præsident, som ikke ved, hvad han taler om? Og alternativet er ikke bedre.

Vi kan ikke længere bruges som kasterbold i en global konflikt. Ja, en sådan konflikt kan føre til en regional krig, en sådan konflikt kan føre til en global krig, men når alt kommer til alt, er det så ikke sult og fattigdom, dyb fattigdom, der er den egentlige grund til krig? Er det ikke nationale interesser, som kommer før alt andet?

Så hvad taber det internationale samfund, hvis de anerkender staten Palæstina? Vi indgik vores historiske kompromis i 1988, da vi kun accepterede 22 % af det historiske Palæstina som en uafhængig stat, hvilket vil sige Vestbredden, Gaza og Østjerusalem; og vi har givet legitimitet til fødslen af et zionistisk projekt med over 78 % af det historiske Palæstina. Og stadig hungrer zionisterne efter mere land, efter at få Vestbredden. Israel er ikke interesseret i Gaza. Israel er kun interesseret i Gaza ud fra et sikkerhedsperspektiv, for at kontrollere det, og sådan er det.

Men når man taler om Vestbredden, så taler man om "Judæa og Samaria". Det er hvad israelerne presser på for at få deres bosættelser, så de dybest set kan kontrollere og alligevel forene Vestbredden med det egentlige Israel. For det er den bibelske profeti: For jødernes vedkommende er dette det forjættede land. Som om Gud er en ejendomsmægler. Han sagde: "I er de udvalgte, og Palæstina er for jer." At det er en Gud, der lover land og betragter jøderne som det udvalgte folk – jeg vil ikke tro på den Gud. Den Gud har ingen betydning for mig.

Og i dag er der en stor debat mellem den katolske kirke og Israel, især jøderne, om spørgsmålet om de bibelske profetier og det forjættede land. Nu kommer der stemmer, som udfordrer denne retorik om, at "dette land tilhører os, fordi Gud gav det til os." To milliarder mennesker, der følger katolicismen i dag, er i total modstrid med det zionistiske perspektiv om, at "dette er det jødiske land, det forjættede land, som Gud har givet os."

Nogle gange sidder jeg og tænker over, at der i de sidste 20 år har været mangel på legitimt lederskab, at der er mangel på karismatisk lederskab i verden, og at verden ikke bliver bedre. Den forværres af konflikter, sult og uretfærdighed. Og jeg undrer mig over, hvorfor vi ikke har et lederskab, der kan påtage sig ansvaret for at lede denne verden?

Jeg har kortvarigt studeret i USA i forbindelse med min ph.d. og min mastergrad, og jeg har udført masser af forskning med amerikanske institutter, herunder Harvard. Alle disse tænketanke, alle disse ressourcer, som I har i USA, og produktionen af to kandidater til præsidentposten, Biden og Trump, er en skændsel. Det viser, at disse politiske partier leder folket, og det er ikke folket, der leder dem. Og det er derfor, jeg udfordrer denne form for demokrati, for det er demokrati for de få; det er demokrati for de rige. Vi ser næppe nogen komme fra ghettoerne og blive USA's præsident på baggrund af fortjeneste, intellektualitet og så videre. Det findes ikke hos os.

Og jeg kan fortælle jer, at der aldrig vil ske en ændring – og her henvender jeg mig til den kinesiske delegation – der vil aldrig ske en ændring i USA's politik i Mellemøsten. Siden Truman og frem til i dag har den været baseret på fire hjørneste: For det første, at inddæmme kommunismen, og da Sovjetunionen gik i opløsning, skabte de noget, de kaldte "islamisk fundamentalisme", for at retfærdiggøre deres herredømme og nye imperialisme. For det andet, at kontrollere olieprodukterne i den arabiske verden, kontrollere den militært eller gennem prisen, de styrer den. For det tredje, at støtte et stedfortræderregime, som gør deres beskidte arbejde i Mellemøsten på en uretfærdig måde, nemlig Israel. Og for det fjerde, at forsøge at bremse enhver form for befrielsesbevægelse, der kommer ud af regionen.

Uanset om Demokraterne eller Republikanerne kommer til magten, har disse fire hjørneste aldrig ændret sig som USA's grundlæggende politik i Mellemøsten. Hvis Demokraterne eller Republikanerne er ved magten, er det Tweedle Dee og Tweedle Dum, mine venner. C'est la même chose, en français: Det er den samme historie.

Så hvordan kan vi stole på, at USA som en tredje part kan bygge bro over kløften og uligheden mellem to partnere, der ikke er på lige fod? Da vi sad og forhandlede fred med

israelerne, var vi ikke på lige fod. Amerikanerne udarbejdede resolutionerne, og palæstinenserne blev tvunget til at acceptere dem med ren og skær magt! Så der var {aldrig} seriøse forhandlinger! Forhandlinger er baseret på symmetri mellem to stridende magter, der er på lige fod og forsøger at løse et problem. Det var ikke tilfældet med vores forhandlinger, mine damer og herrer! Det var altid et magtpolitisk diktat. Og palæstinenserne måtte som den underlegne part altid betale prisen.

Lad jer ikke narre af, hvad der foregår i Israel i dag, hvad angår demonstrationer. Den israelske befolkning står fuldstændig bag deres ledere. Lad jer ikke narre.

Der er sket et dramatisk skift fra den første intifada til i dag, hvad angår den offentlige mening i Israel. De er alle sammen ekstremt højreorienterede. Det, vi kalder de venstreorienterede progressive elementer i Israel, er ubetydelige, og de er fuldstændig marginaliserede.

Hvis Israel ikke var ekstremt højreorienteret, hvem ville så have bragt Ben-Gvir og Smotrich og Netanyahu til magten? Er det ikke rigtigt? Vi kunne have forventet en meget mere liberal regering, som virkelig kunne presse på for fredsprocessen. Men desværre har vi været vidne til et ekstremt højreorienteret skift i den offentlige mening i Israel, som har bragt folk som Smotrich, Ben-Gvir og Netanyahu til magten.

Så vi siger altid: "Velgørenhed starter derhjemme." Vi kan ikke forvente nogen form for stabilitet i regionen, hvis USA fortsætter med denne politik, som jeg anser for at være dobbeltmoralisk. På den ene side forsøger vi at skabe fred med vores nabolandes regeringer – at Israel kun er kirurgisk, når det handler med Hamas, men vi kan se konsekvenserne af det: Det kan opildne Egypten, det kan opildne Libanon til en regional krig. Indtil videre er det blevet kontrolleret.

Men jeg tror, at amerikanerne har mistet troværdighed, da de ikke kunne få en våbenhvile i stand, og jeg kan ikke se, at den vej er tvingende nødvendig for USA, og vi har indtil videre set modstridende politik fra USA, som ikke stabiliserer, men destabiliserer situationen yderligere.

Og vi har ikke set det internationale samfund stå frem og fordømme Rafah, hvad de anser for at være et inddæmet angreb på Hamas' sidste tilholdssted, som om de ved, hvor de militante Hamas-medlemmer er.

Så det er undskyldninger for at lægge pres på 1 million palæstinensere, så de begynder at flytte ind i Egypten. De vil skabe kaos og frygt, så folk forlader deres hjem og begynder at migrere mod Egypten. Og det ville skabe et stort problem for Egypten, fordi landets holdning er, at palæstinenserne ikke skal have lov til at forlade Gaza. Ved at gøre det giver de nemlig grønt lys for, at Israel kan fortsætte med at udrydde palæstinenserne og slippe af med dem "demografisk" fra Gaza.

Hvis Israel med sine folkemorderiske angreb havde formået at slippe af med Hamas, mine damer og herrer, så er Hamas nu en illusion. Det er ikke en person, der kæmper. Det er en ideologi. Selv hvis de dræber alle disse militante, vil der opstå andre militante. Når man taler om 35.000 martyrer, hvor mange af de børn, der overlever det her, vil så glemme det? Ikke sandt? Ingen vil glemme det.

Israel bør forstå, at de ikke kan, og at de ikke kommer af med det palæstinensiske folk. Israel bør forstå, at dets legitime fødselsattest til at være i Mellemøsten kun er givet af palæstinenserne og ikke af USA! Israel bør forstå, at uden Palæstinas uafhængighed vil landet være en garnisonsfæstning i Mellemøsten. Og det psykologiske problem med at være i en garnisonsstat vil skabe en masse psykologiske problemer i fremtiden for et land, der havde chancen for at skabe fred og bare lod den glide væk.

Tingene kommer ikke til at ligge stille. Palæstinenserne vil fortsætte deres kamp. Der er ingen militær løsning på denne konflikt: Alle ved, at selv Israel, med al sin tekniske magt, med al sin teknologi, ikke kunne få palæstinenserne til at knæle.

Og hvis man ser på livsmodet hos disse mennesker i Gaza, er det utroligt! De siger altid, at vi aldrig vil vende tilbage til Nakba (katastrofen) i 1948. Vi vil aldrig emigrere. Vi vil aldrig forlade vores land. Vi vil hellere dø end forlade det. Denne modstandskraft, denne beslutsomhed, dette engagement hos et folk bør vække det internationale samfunds samvittighed og sige, at disse mennesker fortjener at have deres egen stat, fortjener at have deres eget uafhængige land.

Israel leger med ilden. Og jeg tror, at ødelæggelsen af Israel er begyndt. Og det, vi er vidne til i USA med hensyn til studenterstrejkerne og alt det andet, er det bedste eksempel på Biden-administrationens fallit i håndteringen af konflikten i Gaza; det er også et eksempel på ineffektiviteten i håndteringen af krigen i Ukraine. Og dens ineffektivitet i forsøget på at sprede sit overherredømme over verden som en unipolær magt. Og hvis vi sammenligner det, der sker på universiteterne i USA nu, med Vietnam-krigen i 60'erne, så er dette begyndelsen til enden på en sådan æra.

Så begynder vi at se dramatiske forandringer i Mellemøsten. Vi har brug for nye regeringer. Vi har brug for nye regeringer: Vi har brug for regeringer, der vil fremme global sikkerhed og stabilitet gennem økonomisk udvikling, gennem Oase-planen.

Vi har brug for en ny regering i Israel! Den skal i det mindste være mindre zionistisk i sin tilgang til konfliktløsning i stedet for konflikthåndtering.

Vi er også nødt til at have et forenet lederskab mellem alle vores palæstinensiske fraktioner: For forenet står vi, splittet falder vi.

Hvis ikke disse tre betingelser er til stede, vil denne konflikt få yderligere forgreninger, som vil føre til ødelæggelse og, Gud forbyde det, til en global krig.

Mine damer og herrer: I dag er det ikke ideologi, der driver folk i krig. Det er national interesse. Det er økonomiske interesser. Men menneskers engagement gennem religion er skræmmende, og Gud forbyde, at vores konflikt en dag bliver en konflikt mellem muslimer og jøder. For det er ikke hensigten. Vi mener, at dette er en national kamp med en verdslig ideologi om at opbygge en demokratisk enhed i Palæstina. Det er det, min ledelse tror på.

Men vi kan ikke gøre det alene. Vi er nødt til at gøre det i fællesskab, og i fællesskab betyder præsidentvalg, parlamentsvalg og en total reform af vores politiske infrastruktur. Jeg siger dette som selvkritik, fordi jeg er nødt til at være ærlig som akademiker og fortælle jer præcis, hvad vi er nødt til at gøre for at opnå en bæredygtig og langvarig fred.

Fred er ikke at underskrive et dokument. Vi havde fred mellem Jordan og Israel. Vi havde fred mellem Egypten og Israel. Det er kold fred. Spørg enhver egypter i dag, og han vil fortælle dig: "Israel er ikke vores ven. Så længe de besætter Palæstina, vil vi ikke have et normalt forhold til israelerne. OK, mellem regeringer, ja." Det samme i Jordan. Ægte fred vil blive opnået, når palæstinenserne har ret til selvbestemmelse. Så vil den arabiske verden være klar til at samarbejde og acceptere Israel som et legitimt land i Mellemøsten. Men nu er Israel udstødt. Israel er en zionistisk besættelsesmagt, det er ikke legitimt.

Og lad mig slutte, for min tid er forbi: Det er let at underskrive en fredsaftale, men det er meget svært at skabe fred, og den fredsopbygning kræver en indsats for at forsøge at skabe synergi mellem civilsamfundene på begge sider, mellem mennesker, og her kommer processen med at afslutte konflikter

og udvikle demokratier, for vi tror på, at demokratier som udgangspunkt ikke bekæmper hinanden.

Og økonomisk udvikling, som den støttes af Schiller Instituttet, af LaRouches koncept for økonomisk udvikling, kunne spille en central rolle i processen med at forsøge at skabe global sikkerhed gennem regional sikkerhed og ved at afslutte den palæstinensisk-israelske konflikt.

Det ville være, vil jeg sige, begyndelsen på en æra, hvor lande i verden, nord og syd, ville begynde at indse, at krig ikke er svaret, men at opbygning af økonomiske bånd er svaret, fordi det ville være en win-win-situation.

Mange tak skal I have.

Diskussion:

Der var to spørgsmål. Det første var fra Ulla Sandbæk, bl.a. fhv. EU parlament- og Folketingsmedlem om ambassadørens holdning til 2-stats løsningen, hvor han understregede, at international støtte og pres er nødvendigt for at virkeliggøre den.

Det anden var fra Helga Zepp-LaRouche om strategier for at sætte Oase-planen på den internationale dagsorden, hvor de diskuterede at bringe den op på internationale sikkerhedskonferencer og i universiteter, og hvordan Oase-planen kan have en katalytisk effekt på økonomisk udvikling. Spørgsmål fra Ulla Sandbæk, tidligere EU- og dansk parlamentariker, pensioneret præst, forhenværende Art of Living-lærer på Vestbredden: [Resume] Hvordan kan man forhindre Israel i at fjerne den palæstinensiske befolkning først fra Gaza til Egypten og derefter fra Vestbredden? I lyset af USA's og Europas holdninger kan jeg ikke se nogen effektiv forebyggelse. En af dem ville være at begynde at kalde det en besættelse i stedet for en konflikt. Hvis du sagde, at to-statsløsningen fik dig til at grine, hvordan vil du så have en stat i Palæstina?

H.E. Ambassadør Prof. Dr. Hassassian: [udskrift] Ingen benægter, at Israel er en besættelsesmagt, og ingen benægter,

at Israel blev oprettet i 1948 af de vestlige magter, og ingen benægter, at vi i dag har en kolonial bosætterbevægelse med en ekstrem fascistisk regering i Israel i dag. Jeg siger altid, at palæstinenserne er der for at blive, og at de vil fortsætte deres modstand mod en sådan besættelse, og jeg sagde, at USA kan bringe de to parter sammen. Og ja, jeg smilede og grinede og grinede over to-statsløsningen, for hvis man i dag tager til Vestbredden og ser på bosættelserne, så er de spredt som schweizerost. Der er ingen geografisk sammenhæng.

Men eftersom det internationale samfund går ind for det vi kalder to-statsløsningen, siger vi til dem: »OK. Hvis I vil have to-statsløsningen, så bring os staten Palæstina.«

Men vi er nødt til at tro på, at den koloniale bosættermentalitet aldrig frivilligt vil afvikle sin politik i Palæstina. De ønsker at besætte hele det historiske Palæstina.

Og vi sætter ikke vores lid til, at USA kan løse dette problem. Vi forsøger først og fremmest gennem vores modstand, vores standhaftighed og ved at forsøge at få det internationale samfund til at støtte os og ikke kun støtte os med ord, men ved at hjælpe os økonomisk, så vi kan forsørge os selv og blive på vores jord.

Ingen siger, at der findes en tryllestav til at løse dette problem. Dette er en besættelse. Men inden for statskundskab bruger vi ordet konflikt, men det her er besættelse. Det er et folks besættelse af et andet.

Så mit svar til dig er, at vi ikke har et resultat baseret på den amerikanske holdning, hvad angår at finde en troværdig løsning på denne konflikt. Desværre er Europa meget svagt og ineffektivt. Den arabiske verden er tilfreds med realiteterne. Den muslimske verden sover en dyb, dyb, dyb, dyb søvn. Og palæstinenserne er overladt til sig selv.

Og som jeg sagde, ud over moralsk sympati og empati fra verden, fik vi ikke noget. Vi fik ikke økonomisk hjælp. Vi fik

ikke engang mad. Folk dør af sult i dag i Gaza, hvilket er et andet middel til kollektiv afstraffelse, som israellerne benytter sig af.

Så hvad gør disse lande i verden for at redde situationen og for at redde de uskyldige palæstinensere?

Som jeg sagde, går det ud over den 7. oktober nu. Nu taler vi om udslettelsen af et folk.

Så jeg har ikke det magiske svar på, hvordan vi kan slippe af med den zionistiske vold, men jeg tror, at løsningen ligger i hænderne på det internationale samfund.

Først skal man holde op med at sende våben til Israel: Europa, Amerika. Stop med at støtte Israel i FN ved at bruge vetoretten. Giv hjælp til palæstinenserne i stedet for at ødelægge deres statslige infrastruktur, også på Vestbredden, for at retfærdiggøre Netanyahus politik på Vestbredden. Der er mange ting, som man kan genoverveje og have som muligheder for at opnå fred og stabilitet, for slet ikke at tale om sikkerhed.

Nu indrømmer jeg ikke, at vi kan slippe af med det israelske folk fra Palæstina. Vi har nået et ydmygt, historisk kompromis, hvor vi har accepteret israellerne som vores naboer. Hvad mere kan palæstinenserne indrømme, når de har indrømmet 78% af det historiske Palæstina. Hvad er der tilbage? Hvad er der tilbage at give afkald på, de 20 %? OK, de er nødt til at tage det med magt. De er nødt til at begå og fortsætte med at begå folkemord, mens det internationale samfund ser på, hvad der sker, og ikke gør noget. Det internationale samfund ville være lige så skyldigt som Israel, og det vil vi aldrig glemme. Vi vil aldrig glemme det.

Spørgsmål fra Helga Zepp-LaRouche: Jeg vil gerne spørge ambassadør Hassassian: En idé til, hvordan vi kan kaste denne diskussion om Oase-planen op på den internationale dagsorden, ville være at få en af de eksisterende sikkerhedskonferencer

til at diskutere det. Desværre plejede eksempelvis sikkerhedskonferencen i München at være et meget nyttigt dialogforum, men det har den ikke været i et stykke tid. Det er udelukkende våbenindustriens lobby, kan man sige. Den er ikke egnet lige nu, vil jeg mene.

Men der er andre dialoger, f.eks. Shangri-La-dialogen i Singapore, hvor man diskuterer vigtige sikkerhedsforanstaltninger.

I 2017 deltog jeg i Raisina-dialogen i New Delhi. Det var på det tidspunkt et nyt forum, hvor man diskuterede internationale sikkerheds- og udviklingsspørgsmål. Og jeg tror, at hvis man henvendte sig til sådanne institutioner, måske hvis du som repræsentant for det palæstinensiske folk sendte et brev eller en anmodning til disse fora, så kunne de organisere en international diskussionsgruppe om Oase-planen, og hvad den ville kræve. Hvis man kunne få flere af den slags initiativer, kunne man forhåbentlig kaste diskussionen op på den internationale dagsorden. Jeg vil gerne vide, hvad du synes om dette forslag eller andre tilsvarende ideer.

H.E. Ambassadør Prof. Dr. Hassassian: Mange tak for denne idé, som jeg synes er meget vigtig. Jeg har deltaget i mange internationale konferencer støttet af tænketanke relateret til de statslige afdelinger. En af dem er IFRI, Det franske institut for internationale Forhold, som er knyttet til Quai d'Orsay, det franske udenrigsministerium.

De har årlige konferencer om global sikkerhed, om regionale konflikter, om økonomisk udvikling og så videre.

Og jeg tror, at Schiller Instituttet gradvist kunne nå den position ved at starte med nogle seminarer, som dette, og forsøge at sprede det til højere læreanstalter og universiteter, fordi de fleste tænketanke er relateret til højere læreanstalter. Og jeg tror, det er en god idé, hvis vi starter en kæde af foredrag om Oase-planen, endsige tager den

israelsk-palæstinensiske konflikt eller en hvilken som helst konflikt i Mellemøsten eller på verdensplan som et springbræt til at indse, i hvilket omfang Oase-planen kan tilføje en katalytisk effekt i forsøget på, mere eller mindre, at skabe et mere sikkert miljø for økonomisk udvikling.

Og jeg tror, jeg i min personlige kapacitet har visse kontakter, som virkelig kunne arbejde sammen med Schiller Instituttet om at mobilisere støtte til en sådan idé, som jeg tror er en international idé. Det er sandsynligt, at den kan bruges af selv avancerede lande. Det er ikke kun for at reducere regionale konflikter, og hvad ved jeg.

Så jeg tror, ja, det kan lade sig gøre. Vi må være gradvis stigende, mindre ambitiøse, men jeg tror, det er sådan, vi skal skabe momentum. Og jeg tror, du har en god vare til markedet, som jeg tror er sød musik i vores ører, men som jeg sagde, har den politiske konflikt altid været en prioritet i forhold til en så letflydende melodi om økonomisk udvikling.

Og derfor tror jeg, at vi psykologisk har forberedt verden på, at den endelige

og stabile sikkerhed kommer gennem økonomisk udvikling og ved at slå ned på den dybeste fattigdom og sult i verden. Og så meget som vi kan forsøge at indsnævre kløften af ulighed, når det kommer til økonomiske potentialer og evner, jo mere sikker bliver vores verden.

Tro mig, hvis vi har økonomisk sikkerhed, vil der ikke komme trusler fra USA mod Kina eller Rusland eller Europa eller faktisk mod Mellemøsten. Vi kan se afspænding på højeste niveau, når sådanne ideer bliver mere autoritative og bliver mere accepteret af landene, så de indser, at deres eneste redning fra enhver form for konfrontation, militært, er gennem økonomisk stabilitet og sikkerhed.

Og jeg garanterer på jeres vegne, at man er nødt til at samarbejde og samarbejde med alle vores venligtsindede lande i

Europa, Asien og Latinamerika, som lytter nøje til os, og til det vi taler om, ikke kun i forhold til det, der foregår i Israel, hvad israellerne gør mod os, men de hører også, i hvilken udstrækning dette begreb kan være, ved at bruge eller forværre på en positiv måde, afslutningen på konflikten, for at opretholde sig selv gennem fred og lang levetid, det må gå gennem processen med økonomisk beslutsomhed, altså økonomisk interaktion og fremme af nationale interesser.

Ordstyrer Tom Gillesberg, formand for Schiller Instituttet i Danmark: Efter pausen bevæger vi os ind i det forjættede land. Hvad er denne Oase-plan? Hvordan kan den fungere? Som Hussein Askary har kaldt sin præsentation, »Det umulige er selvpålagt: Fred gennem økonomisk udvikling er den eneste vej frem i Vestasien.« Og som vi blev bæret over af den meget smukke præsentation fra ambassadør Hassassian, er fred ikke fraværet af krig. Fred er noget, man opbygger. Hussein Askary vil føre os ind i det forjættede land, hvor vi rent faktisk opnår fred og velstand for hele verden.

Se også den første og tredje tale under seminaret.

Oase-planen: Fred kun gennem udvikling

Helga Zepp-LaRouche, Schiller Instituttets grundlægger og internationale leder, og den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouches (1922-2019) årtier lange samarbejdspartner, som talte online.

Det umulige er selvpålagt: Fred gennem økonomisk udvikling er den eneste vej frem i Vestasien

Hussein Askary, Schiller Instituttets koordinator for Sydvestasien.

Medforfatter til: "Extending the New Silk Road to Southwest Asia and Africa", arabisk oversætter af: "The New Silk Road Becomes the World Land Bridge".

Kontaktpersoner:

Den Palæstinensiske Mission i Danmark: +45 33 93 22

39, info@palestine.dk

Schiller Instituttet i Danmark: +45 53 57 00
51; si@schillerinstitut.dk

Engelsk: www.schillerinstitute.com

Dansk: www.schillerinstitut.dk

Andre relaterede hjemmesider på engelsk:

www.laroucheorganization.com

www.larouchepub.com

Arabisk: <https://t.me/larouchearabic>

Uddrag af invitationen:

Schiller Instituttets seminar i København er tilrettelagt for at fremme den vigtige dialog, der blev ført under vores internationale online-konference den 13. april 2024 med titlen "Oase-planen: LaRouche-løsningen for fred gennem udvikling mellem Israel og Palæstina og for hele Sydvestasien", som er tilgængelig på YouTube.

H.E. Prof. Dr. Manuel Hassassian, Det Palæstinensiske Selvstyres ambassadør i Danmark, præsenterede den igangværende tragedie for det palæstinensiske folk og behovet for en politisk løsning baseret på palæstinensisk suverænitet og lige rettigheder, støttet af økonomisk udvikling. Der kan ikke være nogen militær løsning, fastslog han.

Helga Zepp-LaRouche indledte sin tale med at fremhæve det påtrængende behov for at tilføre et perspektiv af håb for at vise vejen ud af den katastrofale situation i Sydvestasien, og advarede om potentialet for en fuldstændig regional og endog global krig. Hun understregede behovet for en helt ny tilgang, der tager højde for palæstinenserne, israelerne og alle regionens landes kombinerede økonomiske og sikkerhedsmæssige interesser.

Nu må drabene stoppe, og genopbygningen må begynde.

Massiv humanitær hjælp må strømme ind.

Der skal indkaldes til en international konference for at finde en politisk løsning, herunder fuld international anerkendelse af en suveræn palæstinensisk stat.

Men hvor kan lyset komme fra midt i det nuværende mørke? Schiller Instituttet er overbevist om, at en fremtidig vision om økonomisk udvikling for hele regionen, som nu inkluderer et genopbygget Gaza som det første skridt, er nødvendig for at lyse op på vejen til fred.

Denne vision er Oase-planen, som først blev foreslået af den amerikanske økonom og statsmand Lyndon LaRouche (1922-2019) i 1975 efter en rejse til regionen. Oase-planen tager fat på den største barriere for udvikling i regionen – manglen på ferskvand – gennem opførelsen af et netværk af afsaltningsanlæg, ideelt set atomdrevne, langs Middelhavskysten og langs to nye kanaler: en kanal mellem Det Røde Hav og Det Døde Hav og en kanal mellem Det Døde Hav og Middelhavet. En oversigt kan ses i LaRouche-organisationens 14 minutter lange video, Oase-planen: LaRouches løsning for Mellempøsten....

Død, ødelæggelse og sult er blevet brugt som krigsvåben; økonomisk udvikling skal bruges som et fredsvåben: til at forvandle sværd til plovskær. Vi må alle handle nu for at stoppe drabene og starte genopbygningen.